

Petőcz András:

Juhász Ferenc halálára

Abban a szerencsében volt részem, valamikor a 80-as évek végén, hogy az Új Írás című folyóiratban munkatársa lehettem Juhász Ferencnek. Amolyan szerkesztői segéd, vagy segédszerkesztő voltam a lapnál, a nevemet sem tüntették fel az impresszumban, ami nem volt feltűnő akkoriban, hiszen ennél a lapnál senkinek a nevét nem tüntették fel, kivéve a főszerkesztőt, Juhász Ferencet.

Kemény ember volt a főszerkesztő, ő jegyezte a folyóiratot, mi, akik valamilyen módon dolgoztunk ott, mi kevésbé számítottunk. Ő találta ki, mi legyen a lapban, ő döntött, a rovatvezetők csak előválogatást végeztek, nem többet.

A „New York-palota” második vagy harmadik emeletén volt a szerkesztőség. Ahogy a folyosóról beléptünk, az előtérből két ajtó nyílott, az egyik jobbra, a másik balra. A jobbra levő ajtó Juhász főszerkesztői szobáját rejtette, ő egyedül volt abban a helyiségben, ha csukva volt az ajtó, nem illett zavarni. De többnyire nyitva volt az ajtó. A balra levő ajtó az összes többi szerkesztő szobáját rejtette, ez az ajtó mindig nyitva volt, néha négyen-öten is voltunk bent, Farkas László, Bihari Sándor, többek között.

Mondom, én csak igen rövid ideig, a megszűnés előtti néhány hónapban voltam ott, szerkeszteni sokat nem szerkesztettem.

Juhász azonban ott volt — így néha beszélgettünk.

Történt egy napon, egy ködös reggeli napon, hogy belépve a szerkesztőségbe, mint lelkes, fiatal munkatárs, azt láttam, hogy balra, a szerkesztői szoba még üres. Jobbra kanyarodtam tehát, néztem, ott van-e a „főnök”, ott volt, beléptem, gondoltam, üdvözlöm. Az íróasztala mögött ült. Újságot olvasott.

Alig voltunk túl a rendszerváltáson, talán 1990 elején jártunk. Még tél volt, úgy emlékszem.

Juhász felnézett az újságból, amikor beléptem, és rábökött egy cikkre. Mint kiderült, abban a cikkben éppen őt és Jancsó Miklóst támadták, mint akik a Kádár-rendszer „kiszolgálói”, „talpnyalói” voltak, ilyen stílusban írtak róluk.

Szóval, Juhász rám nézett, és azt mondta: — *Még élek. Ezek itt nem tudják, hogy még élek?*

És könnyes volt a szeme.

Meggyőződésem, hogy nagy költő volt, invenciózus, jelentős költő, erős személyiség. Nyugodjon békében.